

Въ петъкъ на с: недѣла.

отъ Матѣя зачало 55.

**Р**ече Господь таа притча; Подобно є царство-то небесно на сѣкровице, скрито въ нива, което като го намѣри чловѣкъ скрито, и отъ радость-та си отива, и продава сичко, що има, и кѹпѹва онаа нива. Пакъ є подобно царство-то небесно на чловѣкъ търговецъ, който търсаше добры бирь: Който, като намѣри единъ многоцѣненъ бирь, отиде та си продаде сичко, щото имаше, и кѹпи го. Пакъ є подобно царство небесно на неводъ (мрежа), който быде хвѣрленъ въ море-то, и събра отъ сѣкакъвъ родъ (рыбы). Който като са напхали, извлекохъ го на краа, и сѣднахъ та избрахъ добры-ты въ сѣдове, а лоши-ты исхвѣрихъ вънъ. Така ще вѣде въ скончаніе на вѣка: ще излѣзѹтъ Ангели-ти, и ще отлѣчатъ злы-ты изъ мѣждѹ праведны-ты; И ще ги хвѣрлатъ въ пещь-та огненна: тамъ ще вѣде плачь и сѣрцаніе съсъ зѣбы. Рече имъ Исѹсъ: раздѣлѣхте ли сички-ты тыа? казахъ мѹ: ей, Господи. А той имъ рече пакъ: за това сѣкой книжникъ, който са є навчилъ за царство небесно, подобенъ є на чловѣкъ домовитъ, който износъ изъ сѣкровице-то си новы и ветхы. И когато свърши Исѹсъ тыа притчи, замина отъ тамъ. И като доде въ отечество-то си, учахъ ги въ сѣборице-то имъ.

Въ сѣбота на с: недѣла.

отъ Матѣя зачало 26.

**И**а оноа вѣмъ, доде при Исѹса нѣкой князь, който мѹ са кланаше, и казваше: дѣщеръ-ми до сега є умрѣла: но доди, и тѣри рѣка-та си на неа, и ще оживѣе. И стана Исѹсъ, та отиде сѣдѹ него, и ученицы-ти мѹ. И ето, една жена, която страдала отъ брѣвотеченіе дванадесать години, пристѣпи изъ отзадъ, и са допрѣ до пола-та на дрѣха-та мѹ. Защото си дѣмаше въ себе: ако само са допрѣ до дрѣха-та мѹ, ще оздравѣ. А Исѹсъ като са обѣрна, та ѣ видѣ, рече: дерзай дѣщи, вѣра-та твоа та спаси. И като доде Исѹсъ въ дома на княза и видѣ свирцы-ты и народа въ смѣщеніе; Рече имъ: идете си защото момиче-то не є умрѣло, но спи; А тѣ мѹ са присмивахъ. И като испѣдихъ народа; влѣзе Исѹсъ, и хвана ѣ за рѣка, и момиче-то стана. И расчѣса това по сичка-та онаа земя.

Въ недѣла с: Отъ Матѣя, зачало 29.

**И**а оноа вѣмъ, влѣзе Исѹсъ въ корабъ, та прѣмина, и доде въ своа сѣградъ. И ето, донесохъ мѹ единъ разслабенъ (съ жылы-ты), който лежалъ на постелка: и като видѣ Исѹсъ вѣра-та имъ, рече на разслабленна: дерзай чадо; прощаватъ ти са грѣхове-ти. И ето нѣкой отъ книжницы-ты рѣкохъ

въ себе